
Pekelný ostrov

...

Vnořili se do vrstvy mraků tvořené hustou pokrývkou tmavé bouřkové oblačnosti a dál padali oslepující mlhou.

Po bezmála minutovém pádu mračny vystřelili z jejich dolní hladiny a ocitli se přímo v prudké bouři – liják jim šlehal do průzorů masek a černé mraky visely nízko nad rozbouřeným oceánem, jehož divoká hladina běsnila ohromnými, chaoticky se valícími a lámajícími vlnami.

I navzdory prudkému dešti zahlédli konečně hluboko pod sebou svůj cíl – drobný ostrov, spíš ostrůvek, který se od jisté doby nevyskytoval na žádných mapách; u jeho přístaviště kotvila opuštěná letadlová loď.

Peklo už na ně čekalo.

Pozici velitele skupiny vojáků námořní pěchoty zastával kapitán Shane M. Schofield s volacím znakem „Strašák“.

Pod dýchací maskou skrýval Schofield drsnou zjizvenou tvář rámovanou černými vlasy. Přes modré oči se mu shora dolů táhla dvojice strašlivých jizev, přes každé oko jedna – byly památkou na jednu nevydařenou misi a staly se také inspirací pro jeho válečné jméno. Když se pohyboval po zemi, skrýval oči za speciálními antireflexními celozorníkovými brýlemi.

Schofield byl tichý, vždy soustředěný, ale bylo-li třeba, i smrtelně nebezpečný a mezi příslušníky námořní pěchoty se těšil výjimečné pověsti. Účastnil se několika operací, které stále patřily mezi utajované, ale u námořní pěchoty – stejně jako v kterékoli dost početné skupině lidí – bují rozmanité klevety a kolují „zaručené“ zprávy. Někdo vždycky zná někoho jiného, kdo byl u toho, nebo viděl lékařskou zprávu anebo likvidoval následky takové tajné akce.

Schofielda se týkala řada rozmanitých pověstí, které občas zněly natolik nehorázně, že to prostě nemohla být pravda.

Tvrdilo se například, že se připletl do obrovské bitvy špičkových jednotek zastupujících armády několika zemí, která se prý strhla v Antarktidě a při níž mělo dojít ke krvavé a brutální konfrontaci Američanů s jednotkami z armád dvou amerických spojenců – Francie a Velké Británie.

Nebo že Schofield údajně zachránil prezidenta USA při pokusu o vojenský převrat, k němuž došlo na odlehlé letecké základně USAF. Strašák býval vojenským pilotem a během té nanejvýš kritické situace prý vyletěl s experimentálním raketoplánem na nízkou oběžnou dráhu kolem Země, kde se střetl s nepřátelským raketoplánem, zničil jej a pak se vrátil na zem, aby zachránil prezidenta.

Nic z toho se pochopitelně nedalo prokázat, takže Schofieldovy skutky se staly předmětem legend a vojenských zkazek – ovšem Strašákovi podřízení si byli až příliš dobře vědomi toho, že se i v těchto legendách musí skrývat nějaké pravdivé jádro.

Je třeba říct, že jednu věc o Schofieldovi věděli určitě: po dlouhé pauze, vlastně nucené čtyřměsíční dovolené, a po opětovném nástupu do služby byla tohle jeho první ostrá mise. Pokud šlo o tu nařízenou dovolenou, tentokrát někdo skutečně *viděl* Schofieldovu lékařskou zprávu a o tom, co v ní stálo, už věděli všichni jeho muži.

Znali pochopitelně i důvod, proč dostal rozkaz setrvat čtyři měsíce mimo službu.

Během poslední mise byl Schofield vystaven krajnímu psychickému vypětí. Při akci byl nepřítelem zajat jeden z jeho podřízených – žena, jež mu byla nejbližší a kterou miloval. A tu jeho nepřítel popravili. Dokonce se povídalo, že v dalším průběhu akce se dostal Strašák až na konec svých psychických sil a chtěl spáchat sebevraždu.

A to byla příčina, kvůli níž dnes příslušníci jeho týmu neměli ke svému veliteli tak bezmeznou důvěru, jak by bylo zapotřebí.

Bude schopen tuto misi zvládnout? ptali se v duchu. Nepodobá se Strašák náhodou až příliš časované bombě, jíž odtikává čas do exploze? Co když se z něho stal magor, který se složí při prvních náznacích potíží?

To všechno měli teprve zjistit.

Schofield padal k zemi jako střela. Připomněl si krátkou poradu před akcí, která se odehrávala toho dne ráno.

Cílem jejich mise byl Pekelný ostrov.

I když to vlastně nebylo tak úplně přesné.

Jejich specifickým cílem byla dosluhující mateřská letadlová loď USS *Nimitz*, nesoucí klasifikační znak CVN-68, vyvázaná u přístaviště Pekelného ostrova.

S touhle velkou starou letadlovou lodí byl určitý problém: krátce nato, co doplula k odlehlému ostrůvku, aby tam naložila nějaký speciální náklad, přivilala se na ostrov ze severu ničivá tsunami a velení ztratilo s *Nimitzem* veškerý kontakt.

Tato nejstarší z dvanácti amerických letadlových lodí třídy *Nimitz* byla na poslední plavbě do domovského přístavu, kde měla být vyřazena ze služby, a na její palubě se nacházela jenom nejnutnější posádka pěti stovek mužů, ačkoli normálně na ní sloužilo šest tisíc vojáků a námořníků. Na minimum byla zredukována i námořní bojová skupina, v jejímž čele dosud *Nimitz* působil a která vedle samotné mateřské letadlové lodě za běžného stavu zahrnovala hejno torpédoborců, ponorek, zásobovacích plavidel a fregat, jež ji pravidelně doprovázely při plavbách po světových oceánech – z celé skupiny zůstaly jen dva křižníky.

Ani s těmito dvěma doprovodnými loděmi a komunikačním centrem ostrova nebylo možné navázat spojení.

Nečekaná ničivá vlna bohužel nebyla jediným nepříznivým faktorem, který zde sehrál svou roli. O den dříve byla zaznamenána severokorejská jaderná ponorka, která připlouvala z Beringova moře. Její přesnou polohu v současné době nikdo neznal, ale to, že se vůbec vyskytovala v této části oceánu, bylo nanejvýš podezřelé.

Zkrátka to všechno byla jedna velká záhada.

Schofieldovi však připadalo stejně podezřelé i to, že se vedle jeho skupiny účastnily akce též operační tým z 82. divize, jednotka SEAL a skupina mužů ze speciálních jednotek Delta.

To bylo něco naprosto výjimečného. K mísení a spojování zvláštních operačních jednotek zatím nikdy nedocházelo. Každá taková elitní jednotka měla své zvláštnosti a odlišné přístupy k řešení různých situací, jaké mohou v průběhu mise nastat, takže by mohlo snadno dojít k tomu, že by si navzájem překážely. Zkrátka nic podobného se zatím nikdy neuskutečnilo.

Když si člověk tohle všechno dá dohromady, dumal Schofield, podezřele to zavání nějakým pitomým cvičením.

Ovšem až na jednu věc.

Všichni byli vyzbrojeni ostrým střelivem.

Padali směrem k ostrovu volným pádem a z husté oblačné příkrývky vylétli maximální dosažitelnou rychlostí.

Pod sebou spatřili nekonečný Tichý oceán, který se rozléval do všech stran a na jehož povrchu byl vidět jediný záchytný bod – drobný kousek suché země zvaný Pekelný ostrov.

U jeho západního břehu spočíval na hladině obrovský obdélníkový předmět šedivé barvy – USS *Nimitz*. Nepříliš daleko od lodi se na břehu ostrova nalézala palebná stanoviště mohutných děl, chránících ostrov od jihu a východu. Na severovýchodním výběžku ostrova viděli jakousi horu, která připomínala malou sopku.

Schofieldovi v uchu ožilo sluchátko: „*Všichni velitelé týmů, tady Delta Šest. Míříme k východnímu břehu ostrova a odtud budeme postupovat k lodi. Vaše místo dopadu je stanoveno na letové palubě: parašutisté na přídí, SEAL ve střední části a mariňáci na zádi.*“

Schofield se zašklebil. Čili platí to, co nám bylo řečeno při brífinku, pomyslel si.

Tohle bylo pro Deltu typické. Většinou se chovali jako pitomí cirkusoví koně. Byli to skvělí vojáci, to jistě, ale do jednoho se drali hlavně za slávou. Šli si za svým bez ohledu na to, s kým zrovna spolupracovali – a že dnes měli tu čest s třemi nejlepšími speciálními jednotkami na světě; bez ohledu na to zcela samozřejmě předpokládali, že jsou to oni, kdo má v akci velení.

„Veliteli Delta, rozumím,“ ozval se hlas velitele jednotky SEAL.

„Pochopil jsem, Delto Šest,“ odpověděl velitel jednotky výsadkářů.

Schofield mlčel.

Velitel jednotky Delta se ozval znovu: „*Námořní pěchoto Šest? Strašáku? Rozuměl jsi?*“

Schofield si vzdychl. „Taky jsem byl před akcí na brífinku, Delto Šest. A pokud jsem si stačil všimnout, nemám žádné problémy s krátkodobou pamětí. Znáám plán mise.“

„*Tenhle přístup si nech od cesty, Strašáku,*“ odpověděl velitel týmu Delta. Jmenoval se Hugh Gordon, takže jeho volací znak byl pochopitelně „Flash“.

„*My všichni jsme tady v jednom týmu.*“

„Cože? Ve tvém týmu?“ opáčil Schofield. „Měl bych připomínku: co kdybys neporušoval rádiové mlčení, dokud nám nebudeš chtít říct něco důležitějšího? Strašák, konec.“

Nebyla to slova jen tak do větru, naopak. Dokonce i kódovaný rádiový signál s proměnnou frekvencí bylo už možné zachytit, takže když člověk do vysílačky něco řekl, musel počítat s tím, že ho může poslouchat někdo nezvaný.

Ještě horší bylo, že nový francouzský rádiový dekodér Signet-5 – který Francouzi prodali do Ruska, Íránu, Severní Koreje, Sýrie a dalších početných a bezúhonných států světa – byl zkonstruován speciálně za tím účelem, aby vyhledával a lokalizoval americké taktické vysílačky AN/PRC-119, jejichž signál dokázal bez obtíží zachytit. Právě tyto vysílačky v nynější akci používaly všechny čtyři týmy. Ještě nikoho nenapadlo zeptat se Francouzů, proč vyvinuli lokalizátor, jehož jediným posláním bylo vyhledávat a sledovat americké taktické vysílačky.

Schofield přepnul přístroj na soukromý kanál své jednotky. „Mariňáci, vypněte taktické vysílačky. Nechte je pouze v příjmovém režimu. Kdybyste chtěli mluvit se mnou, použijte krátkovlnný kanál UHF.“

Několik jeho podřízených poněkud zaváhalo, než rozkaz splnili, ale poslechli všichni. Přepnuli vysílačky trvale na příjem.

Čtyři houfky parašutistů padaly bouřkou dolů k moři a mířily k obrysu letadlové lodi *Nimitz*. Teprve zhruba tři sta metrů nad lodí trhli za šňůry a nad hlavami jim rozkvetly vrchlíky padáků.

Jejich bleskový pád se prudce zbrzdil a dál se už pozvolna snášeli směrem k plavidlu. Tým Delta přistál na samotném ostrově, zatímco zbývající tři družstva lehce a elegantně dopadla na letovou palubu mateřské letadlové lodi na předem určených místech – na přídi, na prostředku a na zádi – se zbraněmi v rukou.

Právě dorazili do Pekla.

...